

ΑΝΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΒ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1885. ΑΡΙΘ. 206

Συνδρ. έτησ. έν Έλλάδι Δρ. 1.

» » » Έξωτερικῆς » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Έν δδφ Σταδίου αριθ. 39.

Είς ούδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ Έφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Ὅλα τὰ ἀρχαῖα ἔθνη μεταχειρίζοντο μουσικὰ ὄργανα. Τὸ ἀρχαιότατον, περὶ τοῦ ὁποῖου ἔχομεν γνώσιν, εἶναι κινεζικόν τι ὄργανον, ὀνομαζόμενον κίγγ, ἐκ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐφευρέθη 1000 ἔτη πρὸ τοῦ Ὀρφῆως. Οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Ἕλληες, οἱ Σύριοι καὶ οἱ Ἴταλοί ἐν γένει τὰ ἔθνη τῆς ἀνατολῆς με-

τὰ μεταχειρίζομενοι τὸ ὄργανον τοῦτο, ἀκόμη δὲ καὶ σήμερον εἶναι εἰς χρῆσιν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς.

Ὁ ἀλλός ἐφευρέθη πρὸ 4000 ἐτῶν καὶ περισσώτερον οἱ Αἰγύπτιοι τὸν μεταχειρίζοντο ἐξ ἀρχῆς τοῦ πολιτισμοῦ των, οἱ δὲ Ἕλληες καὶ Ῥωμαῖοι ἔκαμον χρῆσιν αὐτοῦ κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὰ συμπόσια πρὸς ἀπλήν διασκεδάσιν, κατόπιν ὁμῶς καὶ εἰς τὰς κηδείας καὶ τὰς στρατιωτικὰς πομπὰς. Ἐπὶ

ΑΡΧΑΙΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

σύριγγ.

διπλοῦς ἀλλόξ.

κέρας.

τεχειρίζοντο τὴν σύριγγα, τὴν ὁποίαν βλέπετε παρισταμένην πρὸς ἀριστερὰ τῆς εἰκόνας, καὶ ἦτις συνίστατο ἐκ πολλῶν καλάρμων, συνήθως μὲν ἑπτὰ, ἐνίοτε ὁμῶς ἐννέα ἀνίσου μήκους ἠνωμένων ὁμοῦ. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς σύριγγος ὀνομάζετο τοῦ Πανός ἢ καὶ τῶν ποιμένων, διότι ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων οἱ χωρικοὶ ἐσυνήθισαν νὰ παίζου αὐτόν, ὡς καὶ ὁ Ὀμηρος εἰς τὴν Ἰλιάδα ἀναφέρει, λέγων ὅτι οἱ ποιμένες ἐτέρποντο εἰς τὴν μουσικὴν ταύτην. Ὀνομάζετο δὲ τοῦ Πανός ἢ διότι ὁ Πάν ἦτον ὁ προστάτης θεὸς τῶν ποιμένων ἢ διότι, ὡς λέγουσιν τινὲς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, αὐτὸς ἐφευρε τὸ εἶδος τοῦτο τῆς σύριγγος. Κατ' ἄλλους μὲν ἡ Ἀθηναῖα, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ἑρμῆς ἢ καὶ ὁ Μαρσύας ἐφεύρον αὐτό. Οἱ Χαλδαῖοι καὶ Ἑβραῖοι ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν

τῆς ὁμοῦς ἐπέπεσον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ περιφρονήθη τούτο δὲ, ὡς εἰσέφερετε ὅσοι ἀπὸ αἴας ἀνεγνώσατε τὸν Ἀλκιβιάδην τοῦ Πλουτάρχου, συνέθη ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ νὰ παίξῃ τὸν αὐλόν, διότι ἔλεγεν, ὅτι ἦτο ἀγενὲς καὶ ἀνάξιον ἐλευθέρου, πρῶτον ἐπειδὴ ἀσχολοῦσε τὸ πρόσωπον, καὶ δεύτερον διότι ἀποστομῶναι καὶ φράττει καὶ ἀραιεῖ τὴν φωνὴν καὶ τὸν λόγον. «Ἄς αὐλῶσιν» εἶπε ἐτῶν θηβαίων οἱ παῖδες, διότι δὲν εἰσέβουσι νὰ διαλέγονται, εἰς ἡμᾶς δὲ τοὺς Ἀθηναίους, καθὼς λέγουσιν οἱ πατέρες, ἀρχηγέτις εἶναι ἡ Ἀθηναῖα καὶ ὁ πατριῶς Ἀπόλλων. Ἐξ αὐτῶν δὲ ἐκαίνη μὲν ἐπέταξε τὸν αὐλόν, αὐτὸς δ' ἐγάρει τὸν ἀδελφόν. Ταῦτα λέγων ὁ Ἀλκιβιάδης παρήγγησε τὸ μάθημα, τὸ δὲ παράδειγμα του ἐμμήθησαν καὶ ἄλλοι.

Πρὸς δεξιὰ τῆς εἰκόνας βλέπετε τὸ κέρασ, τὸ ἀρχαιότατον εἶδος σάλπιγγος, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὄχι μόνον οἱ ἄρχαοὶ Ἰουδαῖοι ἐπὶ τὰς μάχας των καὶ ἐπὶ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς των, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες, ὡς ἀναφέρει ὁ Ξενοφῶν εἰς τὴν Κόρου Ἀνάβασιν.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια ἡς προηγούμενον φύλλον)

Ὁ Βέρτος συνέσφιξε τοὺς ὀδόντας, ἵνα μὴ δώσῃ ἀπάντησιν.

«Ἐκλεψες καὶ κάποιου ἀρχοντοπούλου βούχα» προσέειπεν ὁ Χονδρο-Γεώργης παρατηρῶν αὐτὸν, «πῶς δὲν ἔκλεβες καὶ παπούτσι γιὰ νὰ μὴν ἦσαι ἐυπόλοτος;»

Ὁ Βέρτος εἰσώπα ἔτι, σκεπτόμενος

«Ἄν ἀποκριθῶ εἰς τὸν κακὸν τοῦτου ἀνθρώπου θὰ ἐνοήσῃ ὅτι δὲν το ἔκαμα ἐγώ.»

Ὁ ἥλιος εἶχε πλέον δύσει, καταλείπων ἀργυροῦν μόνον φῶς εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς λειμῶνας· τὸ ὠχρὸν καὶ μακρὸν λυκαυγὲς τῆς Ἀγγλίας εἶχε κατέλθει εἰς τὴν γῆν.

Ὁ Βέρτος ἦτο κάτωχρος, ἐπεινά πολὺ, καὶ ἡ καρδιά του ἔπαλλε σφοδρῶς ἀλλ' ὁμῶς κατάρθωσε νὰ βαδίσῃ, ἂν καὶ μὲ πολλὴν δυσκολίαν καὶ σκουτάπτων ὀλωνέν· διότι δὲν κατεδέχετο νὰ ἀποκάμῃ ἐνώπιον τοῦ ἀγρίου τοῦτου ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἡ φαντασία του συνέδεε μετὰ τοῦ Νέρωνος καὶ πάντων τῶν ἄλλων τυράννων καὶ φοβήτρων, περὶ τῶν ὁποίων εἶχε ποτε ἀναγνώσει, καὶ ὅστις τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐγίνετο μεγαλειότερος καθ' ὅσον θ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καθίσταντο σκοτεινότεροι.

Εὐτυχῶς διὰ τοὺς γυμνοὺς του πόδας ἡ ὁδὸς ἦτο διὰ μέσου χλόης καὶ καταφύτων λειμῶνων, ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα ἐχώλαινε τόσον, ὥστε ὁ φύλαξ πολλακίς τὸν κατηράσθη.

Τέλος ἐφθασαν εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ φύλακος, ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ δάσους ἰστάμενον, χαμηλὸν οἶκημα μὲ στέγην λοξὴν ἐσκευασμένην μὲ καλάμους καὶ φύλλα καὶ ἔχον παράθυρα κηκλιδωτά, εἰς ἓν τῶν ὁποίων ἐσπινθηροδόλει λύχνος.

Ὅταν ἠκούσθη τὸ βαρὺ βῆμα τοῦ Χονδρο Γεώργη ἐξῆλθεν ἔξω μία γυνὴ μὲ παιδιὰ τινά.

«Κύριε ἐλέησον!» ἀνέκραξεν ἡ σύζυγός του — «Παῖδες εἶν' αὐτὸς καλὸς μου Γεώργης;»

«Ἐνα παιδί τοῦ Ράδλει» ἐγρύλλιξεν ὁ Χονδρο-Γεώργης· «ἔν ἀπ' ἐκεῖνα τὰ καταραμένα παιδιὰ, μὲ παγιδευμένο πουλὶ σ' τὸ χερί του.»

«Καλὸ τί λές!» ἀνέκραξεν ἡ σύζυγός του, ἐνῶ τὰ μικρά της τέκνα ἤρχισαν νὰ πηδοῦν καὶ νὰ κραυγάζουν ἐκ χαρᾶς.

«Τί θὰ τὸν κίνησ, πατέρα;» εἶπε τὸ μεγαλειότερον αὐτῶν.

«Θὰ τὸν κλείσω μὲς τὸ κοττίτσι ἀπόψε, καὶ αὔριο πρωὶ πρωὶ θὰ τὸν πᾶω τοῦ σιρ Ἑρρίκου. Παρραμερίστε σεῖς μικροὶ νὰ τὸν χῶσω μέσα.»

Ὁ Βέρτος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκύτταξε τὸν Χονδρο-Γεώργη σταθερῶς εἰς τὸ πρόσωπον.

«Ἐχεις λάθος,» εἶπε μὲ ἀδύνατον μὲν ἀλλὰ σταθερὰν φωνὴν «Δὲν εἶχα τίποτε νὰ κάμω μὲ τὸν φασιανὸν τοῦτον. Εἶμαι ὁ κόμης Ἀβιλλιώνης.»

«Γιὰ σῶπα, ἢ θὰ σὲ πνίξω!» ἐμουρμούρισαν ὁ Χονδρο-Γεώργης παράφορος ἐξ ὀργῆς, ἐξ αἰτίας τῆς αὐθαδείας, ὡς ἐνόμιζε, τοῦ μικροῦ Ράδλει, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀρπάζει τὸν μικρὸν κόμητα καὶ τὸν ὠθεῖ ἐντὸς τοῦ ὀρθιῶνος, τὴν θύραν τοῦ ὁποίου ἐκράτει ἀνοικτὴν μὲ μεγάλην προθυμίαν ἢ μεγαλειτέρα του κόρη.

«Θὰ περάσῃς καλλίτερα ἀπόψε ἐδῶ παρὰ αὔριο βράδου, ἐκεῖ ποὺ ξερεῖς,» εἶπεν εἰς τὸν Βέρτον κυλίων αὐτὸν ἐπάνω εἰς μίαν δέσμην ἀχύρων. Ἐπειτα ἐξῆλθε καὶ ἀφοῦ ἔκλεισε μὲ πολλὴν θόρυβον τὴν θύραν, τὴν ἐμανδάλωσεν ἔξωθεν καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Βέρτος ἀνέπεσεν ἐπὶ τοῦ ξηροῦ χόριου πνιγμένος ὑπὸ λυγμῶν· οἱ πληγωμένοι του πόδες ἔσταζον αἷμα, ὀλόκληρόν του τὸ σῶμα ἐπόνει ὡς μίᾳ πληγῇ, ἦτο ζαλισμένος καὶ σχεδὸν λιπόθυμος· ἐκ πείνης. «Ἄχι!» ἐσκέφθη, «ἂν ἦναι τόσον δύσκολον νὰ ζῆ τις εἰς τὸν κόσμον, πῶς κατορθώνουν μερικοὶ ἀνθρώποι νὰ φθάσουν σχεδὸν εἰς τὰ ἑκατὸν ἔτη;» Τόσον δὲ τρομερὰ ἐφαίνετο εἰς τὸν μικρὸν ὀκταετῆ νοῦν του ἡ ἰδέα αὕτη, ὥστε μόνῃ ἡ σκέψις διὲ ἡδύνατο νὰ ζήσῃ πολλὰ ἔτη τὸν ἔκαμε νὰ ἀναλυθῇ πάλιν εἰς δάκρυα.

Ἡμίσεια ὥρα ἴσως εἶχε παρέλθει, διὲ ἠκούσθη φωνὴ γυναικεία εἰς τὸ μικρὸν τετράγωνον παράθυρον τοῦ ὀρθιῶνος, λέγουσα ἡσύχως — «Νά, παιδί μου ψωμί καὶ νερό, καὶ σοῦφερα καὶ ὀλίγο γάλα καὶ τυρὶ μόνον νὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ ἄνδρας μου.»

Ὁ Βέρτος μὲ μεγάλην δυσκολίαν ἀνωρθώθη ἐπὶ τῶν ἀχύρων, καὶ ἔλαβε τὸ ποτήριον γάλακτος, τὸ ὅποιον παχειὰ τις ἐρυθρὰ χεῖρ τῷ προσέφερε διὰ μέσου τῆς μικρᾶς θυρίδος, ἔξωθεν τῆς ὁποίας ἐφεγγε κηρὸν ἀναμμένον.

«Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ» εἶπε μὲ ἀσθενῆ φωνὴν ὁ μικρὸς κόμης· «Ἄλλὰ κυρία, δὲν ἐφόνευσα ἐγώ τὸν φασιανὸν καὶ εἶμαι πράγματι ὁ κόμης Ἀβιλλιώνης.»

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἀπῆλθεν ἵνα εὕρῃ τὸν σύζυγόν της. «Νά σοῦ πῶ, Γεώργη» τῷ εἶπε μὲ δειλίαν τινά «εἶσαι καὶ καλὸς βέβαιος, διὲ αὐτὸ εἶναι τοῦ Ράδλει παιδί; Ἀπὸ τὴν ὄψι κι' ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν φαίνεται νὰ ἦναι ἀρχοντόπουλο, καὶ λέει πῶς τέτοιος εἶναι.»

Ἐξαφθείς ὁ Χονδρο-Γεώργης ἤρχισε νὰ τὴν ὀβριζῇ.
«Σοπλότο ἀρχοντόπουλο! Ποῦ ἀκούσθηκα αὐτὸ
τὸ πρᾶγμα;» ἀπεκρίθη περιγελαῖν αὐτήν. «Ἄνοητη,
κουτοκέφαλη! Εἰν' αὐτὸς ὁ χλαμπρόσωπος Ράδλεϋ,
ὅπου μᾶς ἔχει κλέψει χίλιας φοραὶς, μόνο ποῦ δὲν ἤμ-
πόρεσα ποτὲ νὰ τὸν πιάσω.»

Ἡ καλὴ οἰκοδέσποινα ἀνέλαβε πάλιν τὸ πλέξιμόν
της καὶ δὲν εἶπε πλέον τίποτε, διότι εἴξευρεν, ὅτι ἐ-
νόστε εἰς τὰς τοιαύτας συζητήσεις ὁ Χονδρο-Γεώργης
ὕπεσθῆριζε τὰ ἐπιχειρήματά του μὲ τὴν κανάταν, ἣ
μὲ τὴν πυράγραν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μικρὸς κόμης εἰς τὸν ὀριθῶνα
ἦτο τόσοσ πενασμένος, ὥστε ἔπινε τὸ γάλα καὶ ἔ-
τρωγε τὸν ἄρτον καὶ τὸν τυρόν. Ἀμφότερα ἦσαν
σκληρότερα παρ' ὅ,τι εἶχε ποτὲ γευθῆ; ἐδοκίμαζεν ὅ-
μως τῶρα τὴν πῆναν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχε θου-
μάσει εἰς τὸν χωρικὸν ὅστις ἔτριωγε μὲ τόσῃν ὄρεξιν
τὸ ὠμὸν γογγύλιον, ἐκτός δὲ τούτου εἶχε συμβῆ καὶ
κάτι τὸ ὁποῖον τῷ ἔδωκεν ἔτι περισσοτέραν διάθεσιν
διὰ φαγητόν. (ἀκολουθεῖ.)

Τὸ τυραννοῦμενο πουλί.

(ὑπὸ Α. ΜΑΡΤΖΑΚΗ.)

Εἰς ἓνα παιδί.

Γιατὶ εἴ' ἀδῶο πετοῦμενο
Τὸ σέρνει, τὸ παιδεύει;
Ὡ, κάνεις κρίμα κ' ἄδικα.
Ὅπου τὸ τυραννεύει.
—
Γιὰ κῆτα τὸ κακόμοιρο,
Ἴδες πῶς λαχανάζει!
Ἄκουσε τὴν καρδούλα του
Πῶς ἔδρνει καὶ σπαράζει!

Ἐκεῖνο τὸ 'ματάκι του,
Π' ἀνοίγει καὶ σφαλίζει,
Τριγύρω λές κ' ὀργαίνεται,
Θαρραῖς ὅπως δακρύζει.

Ἄν εἶχε γλῶσσ' ἀνθρώπινη;
Λαλιὰ γιὰ νὰ λαλήσῃ,
Ἄν ἤμποροῦς ἂν ἤξευρε
Νὰ πῆ καὶ νὰ μιλήσῃ.

• Τί σῶκαμα — θὰ σῶλεγε —
Παῖδι μου, τὸ καῦμένο,
Γιὰ νὰ μὲ τρέχῃς ἄπονα
Μὲ μὴ κλωνὰ δεμένο;

Ποῦλι ἂν ἦμ', ἀσθάνομαι
Τὸν πόνον ὅσῳ κ' ἐσένα;
Τί 'θελε 'πῆς ἂν ἐπαχες
Κ' ἐσὺ ὡσῶν ἐμένα;

Ἄχ, λῦσέ με, λυπήσου με-
Δέν σου πονεῖ ἡ ψυχὴ σου;
Μάνα κ' ἐμὲ μ' ἐγέννησε,
Ὅσῳ τὴν εἰδική σου!

Ἐχουνε τὴ μανούλα τους
Καὶ τὰ μικρὰ πουλάκια
Κ' ἡ μάνα μου μ' ἀνάδρεψε
Μὲ χάδι καὶ φιλάκια!»

Ἄλθθεται κ' ἀνυπόμονη
Ἰώρα μ' ἀναζητεῖ
Πετᾶ, πηγαίνει, ἔρχεται,
Κλαδί, κλαδί πηδαί.

Τὴ δύστυχ' ἂν τὴν ἄκουσε
Πόσο πικρὰ στενάζει!
Μὲ τί λογῆς παράπονο
Μολεῖ καὶ μοῦ φωνάζει!

Τί πόνον ἡ μανούλα σου
Θὰ εἶχε! ε τὴν καρδίαν της;
Ἄν σ' ἔχανε, παιδάκι μου,
Ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ της!

Πόσο πικρὰ θὰ 'στενάξει,
Καὶ πόσο θὰ θρηνοῦσε,
Μὲ τί φωναῖς θὰ σ' ἔκραζε,
Καὶ θα σ' ἀναζητοῦσε!

Ἄ λῦσέ με τὸ δύστυχο,
Κόψε μου τὰ θεσμά μου.
Λευθέρωσε τὸ σκλάβο σου,
Νὰ τρέξῃ ε τὴ φωλιὰ του.
(Ἐκ τῆς Κ. υ. ψ. ἑλ. ε. Ζακύνθου.)

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΜΕΝΟΝ ΠΟΥΛΙ.

Τὰ περισσότερα μεγάλα κτίρια τοῦ κόσμου εἶναι
κατεσκευασμένα ὥστε νὰ κάμνουν ἐπίδειξιν ἐκ τοῦ
πλησίον, ἀλλ' ὁ Παρθενὼν, ὁ ναὸς τῆς Παλλάδος
Ἀθηναῖς, ἐκτίσθη μὲ σκοπὸν νὰ κάμῃ μεγαλοπρεπῆ
ἐπίδειξιν ἐπίσης μακρόθεν. Αὐτὸς δὲ εἶναι ὁ λόγος,
διὰ τὸν ὁποῖον ἂν σταθῇ τις εἰς ὅποιονδήποτε μέρος
τῶν περιχώρων τῶν Ἀθηναίων, καὶ κοιτάξῃ πρὸς τὴν
πόλιν, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εὐθὺς θὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχήν
του, εἶναι ὁ ὠραῖος ἐκεῖνος ναὸς, ἑστημένος ὄψηλὰ
ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως· θὰ παρατηρήσῃ μάλιστα ὅτι
ὅσον περισσότερο ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτόν, τόσο
φαίνεται μεγαλοπρεπέστερος ὁ Παρθενὼν, ὡς πρὸς τὴν
Ἀκρόπολιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας στέκει, διότι αὐτὴ ἐπὶ τέ-
λους μόλις διακρίνεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους λόφους τῶν
Ἀθηναίων, ἐνῶ ὁ ναὸς ἐξέχει πάντοτε μεγαλοπρεπῆς.
Ἄλλ' ὁ Παρθενὼν δὲν κάμνει μακρόθεν μόνον ἐ-

πιδειξιν, ἀλλ' ἔτι μεγαλειέταν ἐκ τοῦ πλησίον. Δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὰς τοιχογραφίας μερικῶν μεγάλων ἐκ κλητῶν τῆς Ἰταλίας, αἱ ὁποῖαι, ζωγραφισμένα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὕψηλοῦ θόλου κάμνου λαμπρὰν ἐντόπωσιν ἐνόσῃ στέγῃ τις κάτω ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ ναοῦ καὶ βλέπῃ πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀλλ' ἄμα ἀναθῆ εἰς τὸν περιδρομὸν καὶ θελήσῃ νὰ τὰς ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, δὲν φαίνονται πλέον ὠραῖαι εἰκόνες, ἀλλὰ μεγάλα ἐπιφάνεια χρωμάτων, χοντροειδῶς ἀλειμμένων ἐπάνω εἰς τὸ ἀσβέστωμα τοῦ τοίχου. Ἄ, ὄχι! κάθε γραμμὴ καὶ χαραγματία, κάθε ἀνάγκυρον καὶ κόσμημα, κάθε τεμάχιον μαρμάρου εἰς ὅλον τὸν Παρθενῶνα εἶναι μὲ τὴν ἀριθίαν καὶ λεπτότητα ἐσκαλισμένον καὶ μὲ τὴν τέχνην καὶ ἐπιτηδεύτητα ἐφηρμοσμένον εἰς τὴν θέσιν του, ὥστε πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔλεγον ὅτι οἱ θεοὶ βλέπουν παντοῦ,» καὶ θα

κός, καὶ αἱ μὲν παράλληλοι γραμμαὶ ὀνομάζονται τρίγυφοι, τὰ δὲ ἐπίπεδα τετράγωνα μετόπαι, γελομμένα ἄλλοτε μὲ ὠραῖα σχήματα, παριστάνοντα τὰ ἀνδραγαθήματα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῶν ἡρώων, ἦσαν δὲ 92 τὸν ἀριθμὸν* ἡ ἐπίπεδος ἐπιφάνειά των ἦτον ἐροθρά, ἐνῷ αἱ τρίγυφοι ἦσαν κυανᾶ. Εἰς τὰ δύο ἄκρα τοῦ ναοῦ, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀνατολικὴν καὶ τὴν δυτικὴν πρόσῃν, ὕψωνοντο δύο μεγάλα τρίγωνα ἀνωθεν τοῦ θρηκοῦ; ὀνομαζόμενα ἀετώματα, καὶ σχηματιζόμενα ἀπὸ τὰς πτέρυγας τῆς στέγης. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῶν ἦτο κοσμημένη μὲ λαμπρότατα ἀγάλματα θεῶν, εἰκοσι εἰς κάθε ἀέτωμα, παριστάνοντα πρὸς ἀνατολὰς μὲν τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς, πρὸς δυσμὰς δὲ τὴν ἔριν τῆς αὐτῆς θεᾶς πρὸς τὸν Ποσειδῶνα. Ἐντὸς τοῦ ναοῦ ἴστατο μέγα ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς: ἀπὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν μὲ χρυσὰ κοσμήματα, ἔργον τοῦ Φειδίου, τοῦ περιφημοτάτου καλλιτέχνου

Ὁ Παρθενῶν. (Ἐκ τοῦ Ἀστῆρος τῆς Ἀνατολῆς.)

εἰργάζοντο ὄχι διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεῶν.

Ὁλόκληρος ὁ Παρθενῶν συνίσταται ἀπὸ Πεντελικὸν μάρμαρον, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς μὲν ἦτο λευκότερον ὡς χιὼν, ἀλλὰ μὲ τὸν χρόνον καὶ τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ ἔλαβε κίτρινον ἢ χρυσοειδῆ χρωματισμὸν. Τὸ μῆκος τοῦ ναοῦ εἶναι 69.89 μέτρων καὶ τὸ πλάτος του 30.89 κίονες δὲ 16 δωρικῶ ῥυθμοῦ περιεκυκλωναν ἄλλοτε τὸν σηκόν, ἀλλ' ὡς βλέπετε ἐκ τῆς εἰκόνος, πολλοὶ αὐτῶν κατεστράφησαν καὶ μόνον μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ τοίχου μένει. Τὸ μέρος τοῦ ναοῦ, τὸ ὁποῖον ἀκουσθῆ ἀμέσως ἐπὶ τῶν κίωνων ὀνομάζεται ἐπιστόλιον. τοῦτο ἄλλοτε ἦτο ἐστολισμένον μὲ χρυσοῦς στεφάνους καὶ κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πρόσῃν τοῦ ναοῦ μὲ χρυσὰς ἀσπίδας, τὰς ὁποίας ἀνέθετον οἱ νικηταί. Ἄνω τοῦ ἐπιστολίου βλέπετε δεξιότερον στῆμα μαρμάρου, διηρημένον εἰς τετράγωνα διὰ παράλληλων καθέτων γραμμῶν* τοῦτο ὀνομάζεται θρηγ-

τῆς ἀρχαιότητος. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο συνήθως ὀνομάζεται τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, πρὸς διάκρισιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἄλλο ἄγαλμα τῆς αὐτῆς θεᾶς, τὸ ὁποῖον ἴστατο ἔξωθεν πρὸς δυσμὰς τοῦ Παρθενῶνος καὶ ἦτο ὕψηλότερον αὐτοῦ τοῦ ναοῦ, παρίστανε δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ὡς πρόμαχον τῶν Ἀθηναίων, μὲ ἀσπίδα καὶ λόγχην. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο διεκρίνετο τόσον μακρὰν, ὥστε οἱ ναῦται πλησιάζοντες τὴν Ἀττικὴν ἐκ τῆς θαλάσσης πρῶτον πρῶτον ἐβλεπον ἢ ἀστράπη ἢ λόγχη τῆς θεᾶς, πρὶν ἀκόμη δυνηθοῦν νὰ διακρίνουν ἄλλο τι. Ὅλα αὐτὰ τὰ λαμπρὰ ἀγάλματα, ἔργα τοῦ Φειδίου καὶ ἄλλων μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους, ἐχάθησαν, ἀλλὰ μὲν κατασφραγέντα ὑπὸ τυρῆτιδος, ἀλλὰ δὲ ἀρπασθέντα ὑπὸ ἄλλων καὶ ἰδίως τοῦ ἄγγλου λόρδου Ἐλγιν, ὅστις τὰ μετέφερεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὸ 1800, ὅπου εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον. Τὸ δὲ λυπηρότερον πάντων εἶναι, ἀφοῦ διεσώθη σχεδὸν ἀέραιος ὁ Παρθενῶν ἐπὶ πε-

ρισσότερον τῶν 2000 ἐτῶν, νὰ καταστραφῆ διὰ τῆς βαρβαρότητος ὄχι τῶν Τούρκων, ἀλλὰ χριστιανῶν, τῶν Ἑνετῶν, οἵτινες, ἐνῶ ἐπολιούρχουν τὴν Ἀκρόπολιν τὸ 1687, ἔρριψαν σφαίραν μέγα εἰς τὸν Παρθενῶνα καὶ ἀνετίναξαν τὴν πυριτιδαποθήκην τῶν Τούρκων καὶ μετ' αὐτῆς μέγα μέρος τοῦ ναοῦ. Κτισθεὶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Περικλέους ὡς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ὁ Παρθενῶν μετεδλήθη ὑπὸ τῶν Φράγκων εἰς

χριστιανικὸν ναὸν, κατόπιν δὲ ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς τζαμίον μωαμεθανικόν, ἀλλ' ὅμως ἂν καὶ ἐρέσκειν εἶναι τὸ ἐξοχάτατον κτεῖρον τοῦ κόσμου, τέλειον καὶ μοναδικόν, διότι οἱ μεταγενέστεροι ὄχι νὰ τὸ μνηθεῖν ἀλλ' οὔτε ἐλοκλήρωσεν νὰ ἐννοήσουν πῶς κατασκευάσθη ἠδυνήθησαν.

Ὁ Ἐμίρης τῆς Βουχάρας

Ο ΕΜΙΡΗΣ ΤΗΣ ΒΟΥΧΑΡΑΣ.

Ἡ ἐνώπιόν σας εἰκὼν παριστᾷ τὸν ἡγεμόνα τῆς Βουχάρας, χώρας, ἣτις κεῖται εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας, καὶ εἶναι ὑποτελής εἰς τὴν Ρωσσίαν. Οἱ κάτοικοι τῆς Βουχάρας εἶναι διάφορων ἐθνικότητων, οἷον Ἀραβες, Ἰουδαῖοι, Καλμοῦκοι, Πέρσαι, Μογγόλοι, Ταρκομάνοι καὶ ἄλλοι, Ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων αυτοχθόνων κατοίκων εἶναι μία μόνη φυλὴ, ἡ τῶν Τζουτσιέ, οἵτινες εἶναι τῆς Καυκασίας φυλῆς, κατὰ δὲ τὸν πλοῦτον, τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν εὐφυίαν ὑπερτεροῦν πάσας τὰς ἄλλας φυλάς. Ὑπὸ τοῦς Ἀραβας ἡ Βουχάρα

ἐφημιζέτο ἄλλοτε διὰ τὰ μεγάλα καὶ λαμπρὰ πανεπιστήμιά της, ἀκόμη δὲ καὶ σήμερον ὑπάρχουν εἰς τὰς μεγάλας της πόλεις σπουδαῖα σχολεῖα, οὗρα διδάσκονται, ἐκτὸς τοῦ Κορανίου καὶ τῆς Μωαμεθανικῆς θρησκείας, ἡ μεταφυσικὴ καὶ ἡ φιλοσοφία. Τὸ ὄνομα τοῦ παρόντος ἡμίρου, τοῦ οὐοίου παραθέτομεν τὴν εἰκόνα, εἶναι Σαῖδ Μουσαράφ Ἐδ-Δέν. Τὸ κλίμα τῆς Βουχάρας εἶναι εὐκρατον· δὲν εἶναι μὲν φῶσει παχεῖα καὶ γόνιμος ἡ γῆ, ἐκαλλιεργήθη ὅμως τόσου ἐπιμελῶς, ὥστε παράγει ἀφθονίαν σίτων, ὀπωρῶν καὶ λαχάνων. Ὁ μεταξοσκώληξ καλλιεργείται μὲ πολλὴν προσοχὴν ἐν Βουχάρᾳ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

('Ιδε προηγούμενον ἀριθμὸν)

ΚΕΦΑΛ. ΙΒ'.

Ἦ Γεώργιος ἀμέσως ἐνόησε τί ἔπραχεν, εἶπεν δὲ λίγας λέξεις εἰς τὴν Ἰωάνναν, ἥτις εἶχεν ἀκούσει τί ἐφύβρισεν ἢ ὀπασπιστής, καὶ ἐξῆλθε διαθυνηόμενος πρὸς τὸ Στραταρχεῖον.

Καθ' ὁδὸν συνήντησε τὸν Στρατηγόν.

— Πού ὑπάγεις, Γεώργιε; ἠρώτησεν· «ἐλα νὰ ἐπιστρέψωμεν νὰ συνομιλήσωμεν ὀλίγον πρὶν ἀναχωρήσας.»

— Δὲν δύναμαι, κόριε Στρατηγέ, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος· «ὁ βασιλεὺς μὲ καλεῖ.»

Καὶ τοῦτο εἰπὼν προχώρησε καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασεν εἰς τὸ Στραταρχεῖον· ἐκεῖ περιέμενεν εἰς τὴν ἀντιθάλαμον, ἐνφ' ὀπασπιστής ἐπροχώρησεν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν θάλαμον ἵνα τὸν ἀναγγεῖλῃ, ἐπέστρεψε δὲ μετὰ τὴν ἀδειαν νὰ εἰσαχθῇ ὁ Γεώργιος. Ὅστος εἰσῆλθεν εἰς δωμάτιόν τι, ὅπου ὁ βασιλεὺς ἐκάθητο γράφων παρὰ τινὰ τράπεζαν. Νεανίας τις πολιτικὰ φέρων ἐνδύματα ἐλάμβανε τὰ φύλλα, θύνα τῶ ἐνεχειρίζεν ὁ βασιλεὺς καὶ τὰ ἐσφράγιζεν ἐντὸς φακέλλων χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸ περιεχόμενον.

Ἦ Γεώργιος ἔμεινεν ἀπαρτήρητος θεωρῶν τὰ γινόμενα. Ὅτε ὁ βασιλεὺς ἐφθασεν εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον, καθὼς ἤπλωσε τὴν χεῖρά του ἵνα τὸ λάβῃ, προσήλωσεν ὀξὺ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Γεωργίου, ὅστις ἴστατο εἰς ἀπροσώχην.»

— Ἐάν δὲν εἶχον καθαρὰν συνείδησιν, εἶπεν καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεώργιος «ἐν τοιοῦτον βλέμμα θὰ μὲ ἔκαμνε νὰ τρέμω.»

Ἦ βασιλεὺς ἐτελείωσε τὸ γράψιδόν του, καὶ πάλιν προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ταγματάρχου.

— Ὀνομάζουσαι Βράουν; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος μετὰ σεβασμοῦ.

— Ταγματάρχης Βράουν; Ὑπηρέτησας ἀπὸ ἀπλοῦς στρατιώτης; Ἐλαβες πιστοποιητικὸν τίτλον ἐδγενείας; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, μὲ εἰρωνικὸν ὄφασ.

— Μάλιστα, διὰ τῆς χάριτος τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ Στρατηγοῦ φὸν Βράουν βέδελ.

— Αἱ χάριτές μου κακῶς ἀνταποδίδονται! ἢ

Ἦ Γεώργιος δὲν ἀπήντησεν. Ὁ γραμματεὺς εἶχεν ἤδη σφραγίσαι τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν, καὶ ἀποσυρθῆν εἰς τὸ κινῆθρον τοῦ δωματίου.

— Μὲ δευκοφάντησας, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς.

Ἦ Γεώργιος καὶ πάλιν ἐσιώπησε.

— Μοὶ λέγουσιν ὅτι εἶπες ὅτι ὁ Μέντζελ ἦτο ἀθλιὸς προδότης! Εἶναι ἀληθές;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Λεπτὸν ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ διέφυγε τῶν χειλέων τοῦ νεαροῦ γραμματέως, εἰς τὸ βάθος τοῦ παραθύρου.

Ἦ βασιλεὺς ἐρρηξεν ἐν βλέμμα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐμειδίασε πρὸς στιγμὴν καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Εἶσαι τολμηρὸς ἢ παρρησία σου ἐπροξένησε θαυμασμὸν ἐκεῖ πέρα. Τώρα, ἐάν ἔχῃς ἀρκετὸν θάρρος, διηγήσου τὴν ὅλην ὑπόθεσιν.

Ἦ Γεώργιος ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν. Ἦ φιλαλήθεια καὶ εὐκρινεῖά του τὸν παρώρμων νὰ ἐξιστορήσῃ τὸ πᾶν, ἀλλὰ συστολή τις αἰσθημάτων τὸν ἀναχαίτισεν.

— Ἐάν μὲ διατάσσετε, Μεγαλειότατε, νὰ ἐπαναλάβω ὅλα ὅσα διέστρεξαν, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ὑπακούσω, εἶπεν.

— Ἀρκεῖ, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς. Ἐγὼ ἤκουσα τὰ πάντα ἐπτεκόμεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦτο κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν. Ἀλλὰ τοῦ λοιποῦ νὰ ἀπέχῃς τοιούτων βεδιασμένων συμπρασμάτων, διότι δὲν γνωρίζεις ἂν πολὺ ἀκουσίως ἀναγκάζομαι τώρα νὰ ἐνεργῶ ὑποβλεψί; τώρα μάλιστα, ὅποτε τρία ἢ τέσσαρα μεγάλα ἔθνη συμμαχοῦν ἐναντίον μόνῃς τῆς Πρωσσίας.»

— Μεγαλειότατε, ὑπεραούλισεν ὁ Γεώργιος μὲ συγκίνησιν, «ἐτιμωρήσατέ με ὅπως ἀγαπάτε» θὰ ἀποδείξω τὴν ἀφοσίωσίν μου διὰ τοῦ ἔθνους μου, ἀλλὰ μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ κάμω τὸν ὑποκριτὴν ἢ τὸν κόλακα.»

— Καὶ δὲν θὰ σὲ ἀναγκάσω, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς μὲ φιλικὸν τόνον, ἐγερόμενος καὶ πλησιάζων πρὸς αὐτὸν· «εἶσαι ἀνὴρ γενναῖος, ἀλλὰ καλλίτερος στρατιώτης παρὰ αὐλικός. Καὶ θὰ ἀποδείξῃς τὴν ἀφοσίωσίν σου ἀμέσως. Ἀναχώρησον ἀπόψε διὰ τὸ τάγμα σου εἰς τὰ σύνορα.

— Ἰδοὺ διατάγαι ἔγγραφοι μόνος ἐγὼ γνωρίζω τί περιέχουν. Καὶ ἰδοὺ αἱ ἐσφραγισμέαι ὁδηγαί σας· ἔχω γράψαι ἐπάνω· «Νὰ ἀνοιχθῇ τῇ 1ῃ Ἀυγούστου,» ἐντὸς θέλει εὐρεῖται πρέπει νὰ πράξῃς. Καὶ τώρα χεῖρε, φίλε μου· σοὶ ἐνεπιστάθην σπουδαίαν ἐντολήν· ἔσο δὲ βέβαιος ὅτι οὐδὲν ἄθλιον προδότης περιέχει αὕτη!»

Ἦ Γεώργιος ἔλαβε τὰ ἔγγραφα, ἐχαίρησεν, καὶ ἤτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ. Ὁ βασιλεὺς πάλιν τὸν ἐφώνασε.

— Στάσου μίαν στιγμὴν· σὺ εἶσαι ὁ Βράουν ἐκεῖνος ὅστις μὲ καταδίωξε καὶ μὲ ἤρπασεν ὡσάν τρελλὸς πλησίον τῆς Ὀππελν, μετὰ τὴν μάχην τῆς Μόλλνιτς; ἢ

— Ὁ ἴδιος, τῆς Μεγαλειότητός σας ὀνηρέτης, ἀπήντησεν ὁ Ταγματάρχης.

— Σὲ εὐχαριστῶ δι' αὐτὸ, φίλε μου. Ἐλπίζω δὲ εἶτι πάλιν θὰ ἀνταμωθῶμεν.» Ἐπειτα ἐπιθέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γεωργίου, ἐξηκολούθησε. «Θέλεις νὰ σοὶ εἶπω τί μὲ εὐχαρίστησε τώρα δά; Τὸ ὅτι δὲν μοὶ

δυσπρόβιμους, ότι τὸ ὄνομά σου δὲν εἶναι πλέον Βράου, ἀλλὰ Βράου φὸν Βέδελ. Τώρα, μπαγε. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι δικαίαν ἔχω πεποιθήσει ἐπὶ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ πιστότητά σου, ἂν καὶ ὑπάρχει κίνδυνος εἰς αὐτὴν τὴν ἐντολήν τὴν ὁποίαν σοὶ ἔδωκα.»

— Ἡ ζωὴ μου ἀνήκει εἰς τὸν βασιλέα μου καὶ εἰς τὴν πατρίδα μου» ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Γεώργιος. (ἀκολουθεῖ)

Ο ΟΜΑΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ.

Τοιοῦτον ὄνομα φέρει εἰκὼν τις ὑπὸ ἄγγλου ζωγράφου, παριστάνουσα νέον εὐγενεὺς ὕφους, ὑψηλόσωμον καὶ εὐρωστον εἰς τὴν ὀπλοθήκην τῆς πατρικῆς του οἰκίας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν του, αἰτινες τὸν, ἐνδόξου μὲ τὴν βασιαν σιδηρᾶν πανοπλίαν τὴν ὁποίαν ἐφύρουσιν οἱ πολεμισταὶ κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας. Μέρος τοῦ ἐφοπλισμοῦ τούτου ἦτο ζεῦγος χρυσῶν πλήκτρων, τὰ ὁποῖα μόνοι οἱ ἱππῶται μετὰ τὴν χειροτονίαν των εἶχον δικαίωμα νὰ φέρουν. Ἡ δὲ χειροτονία αὕτη ἦτο τὸ σπουδαιότατον συμβᾶν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν ἐνὸς νέου εὐγενεοῦς τῶν χρόνων ἐκείνων, διότι τὸν ὑπεχρέωνε νὰ ὑπηρετῇ μὲ τὸ εἶφος του τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν βασιλέα ἢ ἀνώτερόν του ἀρχηγόν μὲ θυσίαν αὐτῆς τῆς ζωῆς του ἂν ἐπαρουσιαζέτο ἀνάγκη. Ὅλη λοιπὸν ἡ προηγουμένη ἀγωγή του ἦτο ἀσκήσις εἰς ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τέλειον ἱππότην.

Ἦτο δὲ ἡ ἀγωγή αὕτη ὁμοία πρὸς τὴν τῶν Σπαρτιατῶν, διότι καὶ εἰς ψῦχος καὶ εἰς ἀγρυπνίας καὶ εἰς νησιείας καὶ ἄλλας κακουχίας ἐσκληρόνοντο οἱ νεαροὶ δόκιμοι, καὶ εἰς ὑποταγὴν καὶ εὐπειθεῖαν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των, καὶ εἰς ἡθικότητα καὶ σεβασμὸν ἐγυμνάζοντο, τὰ πάντα δὲ ἔπρεπε νὰ ὑποφέρουν χωρὶς γογγυσμῶν καὶ παραπόνων· ἀφοῦ δὲ τέλος ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀνεδεικνύοντο αἴτιαι τοῦ εἶφους καὶ τῶν χρυσῶν πτεριστήρων, ἐλάμβανον αὐτὰ ἀπὸ τὸν προϊστάμενόν των καὶ εἰσέρχοντο εἰς τὸ λαμπρὸν καὶ εὐγενὲς στάδιον τοῦ ἱππότου.

Τὸ σύστημα τοῦτο παρῆλθε πλέον καὶ οὔτε τοιαύτην σκληραγωγίαν ὑποφέρουν οἱ παῖδες, οὔτε μὲ σιδηρᾶν στολήν ἐξέρχονται εἰς τὸν κόσμον, ὅταν γείνουν νέοι, καὶ ὅμως εἶναι ἀληθέστατον, ὅτι χωρὶς ἀσκήσεων καὶ ἐφοπλισμὸν ὁ νέος δὲν εἶναι καταλληλὸς νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ παλαίσῃ μὲ τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὴν κακίαν αὐτοῦ.

Μερικὰ παῖδιά, εὐχόμεθα δὲ νὰ μὴ ἦναι τινες τοιοῦτοι μεταξὺ τῶν μικρῶν μὲ φίλων, φαντάζονται ὅτι τὰ νὰ ἦναι τις εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν εἶναι τὸ καλλίτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, δὲν βλέπουν τὴν ὥραν νὰ γεί-

νον ἐνήλικες καὶ ἀνεξάρτητοι, ὄνειροπολοῦν ἀνδραγαθήματα, τὰ ὁποῖα θὰ πράξουν ὅταν ἔλθῃ ἡ εὐτυχὴς ἐκείνη ὥρα, ἀνυπομονοῦν μὲ τὴν παιδεύαν καὶ τὸν περιορισμὸν, τὰ ὁποῖα ἴσχυον εἰς τὴν ἡλικίαν των καὶ ζητοῦν μὲ κάθε τρόπον ν' ἀπαλλαγθοῦν αὐτῶν τῶν ὀχληρῶν καθηκόντων. Ἄλλ' ὁ δόκιμος ἱππότης ἂν ἐδαρύνετο καὶ ἀπέφρευγε τὰς ἀσκήσεις τῶν ὄπλων καὶ τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα θὰ τὸν ἔκαμον καλὸν πολεμιστὴν, νομίζετε ὅτι θὰ ἐχειροτονεῖτο ποτε ἀπὸ τὸν βασιλέα του; ἢ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι κατάρθωνε νὰ φορέσῃ τοὺς χρυσοὺς πτεριστήρας, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνισταθῇ εἰς ἐχθρὸν καλῶς ἀσκημένον εἰς ὅλα τὰ ἀνήκοντα εἰς ἱππότην πολεμιστὴν; ἢ μᾶλλον δὲν θὰ ἐνίκαστο ἐλεεινὸς εἰς τὴν πρώτῃν μάχην; Καὶ εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νὰ νικήσῃ νέος, ὁ ὁποῖος ἐνῆ ἦτο παῖς μαθητευόμενος, δόκιμος, διὰ νὰ εἰπωμεν οὐκ ἔγωγε, ἀπέφρευγεν ὅλα τὰ δύσκολα καὶ ὀχληρὰ καὶ ἐκύταξ μόνον πῶς νὰ περάσῃ μὲ ὀλιγώτερον κόπον καὶ ἐνόχλησιν; Πῶς νομίζετε ὅτι ὁ τοιοῦτος, ὅταν ἐξέλθῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰς δυσκολίας καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς, θὰ δυνήθῃ νὰ σταθῇ ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐφοπλισμένος πρεπόντως διὰ τὴν μάχην; Καὶ ὅμως αἱ κοιναὶ αὐταὶ δυσκολαὶ δὲν εἶναι αἱ μόναι, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων πρέπει τις νὰ ἦναι καλὸς ἐφοπλισμένος. Τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον μᾶς λέγει ὅτι, ὅστις ἐπιθυμῇ νὰ ζῆσῃ καθὼς θέλει ὁ Χριστὸς, θὰ εὕρῃ ἐχθροὺς πολλοὺς εἰς τὸν κόσμον· ὀνομαζεῖ μάλιστα τὴν χριστιανικὴν ζωὴν ἀ γ ῶ ν α, τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι τόσον εὐκόλον τὸ νὰ ἦναι τις καλὸς χριστιανὸς ὅσον πολλοὶ νομίζουσι, καὶ ὅτι ἀπλῶς τὸ νὰ λέγεται τις χριστιανὸς δὲν τον κάμνει καὶ πράγματι ὁπαδὸν τοῦ Χριστοῦ. Ὅπαδοὶ καὶ ἱππῶται τοῦ Χριστοῦ δύνανται νὰ ἦναι καὶ αὐτὰ τὰ παῖδιά, ἐὰν ἀγαποῦν Αὐτὸν καὶ πιστεύουσιν, ὅτι Αὐτὸς ἀπέθανε νὰ τοὺς λυτρώσῃ, καὶ ἐὰν ἀπὸ εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπην προσκαθοῦν νὰ τὸν ὑπηρετήσων πιστῶς. Ἄλλ' οἱ ὅπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ διακρίνονται ἀπὸ τὴν στολήν των καὶ χωρὶς τὴν πανοπλίαν Αὐτοῦ δὲν δύνανται νὰ νικήσουν τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὴν κακίαν. Τοῦτο μᾶς διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἄλλοι καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἔκτον κεφάλαιον τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (στίχος 10—12) τὰ ὁποῖα αἴς σονιστῶ καὶ παρακαλῶ νὰ ἀναγνώσῃτε μὲ προσοχὴν. Ἐνδοθῆτε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ δυνήθῃτε νὰ ἀνισταθῆτε εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ. Φορέσατε τὴν ζώνην τῆς ἀληθείας, τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης, τὰ ὑποδήματα τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης καὶ τὴν περικεφαλαίαν τῆς σωτηρίας· ἀναλάβετε δὲ τὴν ἀσπίδα τῆς πίστεως, καὶ τὸ εἶφος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἔστε βέβαιοι ὅτι μὲ τοιοῦτον ἐφοπλισμὸν θὰ διέλθετε τὴν ζωὴν ὅπως οἱ ἱππῶται τῶν παλαιῶν χρόνων περιήρχοντο τὸν κόσμον, νικῶντες τὰ κακὰ, ὑπερασπιζόμενοι τοὺς ἀδικουμένους καὶ ἀδυνατοὺς καὶ ὑποστηρίζοντες τὸ καλὸν καὶ εὐγενὲς παντοῦ καὶ πάντοτε.

Νέος τρόπος του να παίζη τις τὸ «δακτυλιδάκι»

Συνιστάμεν τὸ ἐξῆς παιγνίδιον εἰς τοὺς μεγαλύτερους τῶν μικρῶν μας ἀναγνωστῶν, ὡς πολὺ νόστιμον καὶ ἔχει τόσον δύσκολον ὄρον κατ' ἀρχὰς φαίνεται. — Παίζεται δὲ ὡς ἐξῆς.

Οἱ παίζοντες κάθουσι κατὰ σειράν, εἴτε ἐν εἰδει κήκου εἴτε εἰς εὐθείαν γραμμῆν, ἔχοντες τὰς χεῖρας σας κρυμμένας, καὶ ἀριθμείσθε πρῶτος, δεύτερος, κτλ. κατὰ τάξιν. Αἰθεὶς τότε ἐν δακτυλίδιον εἰς τινα τῶν παρόντων, καὶ ἐξέρχεσθε ἕως τοῦ κρούσθι ἐπάνω εἰς ἓνα τῶν ἄλλων, ὑποσχεθείς ὅτι θὰ εἴχη εἰς κοῖαν ἐδόθη καὶ εἰς ποῖον δάκτυλον ποίας χεῖρός τὸ φέρε. Ἄφω κρούσθ' τὸ δακτυλίδιον, εἰσέρχεται πάλιν καὶ παρακαλεῖς ἓνα ἐκ τῶν παρόντων νὰ κήμη κατὰ νοῦν τους ἀναγκαίους δι. λογιζμούς — δηλ. νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸν ἀριθμὸν τὸν ὅποιον φέρε ἐκείνος, ὅστις ἔχει τὸ δακτυλίδιον ἐπὶ τὸ 2, εἰς δὲ τὸ γινόμενον νὰ προσθήσῃ 3, τοῦτο νὰ πολλαπλασιάσῃ διὰ τοῦ 3, καὶ εἰς τὸ γινόμενον νὰ προσθήσῃ 3 μὲν ἂν τὸ δακτυλίδιον εἶναι ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χεῖρός, 9 δὲ ἂν εἶναι ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, τὸ δλον νὰ πολλαπλασιάσῃ ἐπὶ τὸ 10 εἰς τὸ γινόμενον νὰ προσθήσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ δακτύλου ἐπὶ τοῦ ὅπου εὐρίσκειται (ὁ ἀντίχειρ ἀριθμεῖται ὡς 1 ὁ δείκτης ὡς 2 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς) τέλος δὲ νὰ προσθήσῃ 2, καὶ νὰ σοὶ εἴπῃ τὸν ἀριθμὸν ὅστις προκύπτει. Ἐκ τούτου ἀφαίρεσον κατὰ νοῦν 222 καὶ τὸ ὑπόλοιπον θὰ ἴηαι ἡ ὀρθὴ ἀπάντησις καὶ λύσις τοῦ παιγνιδίου.

Ἄς ὑποθέσωμεν χάριν παραδείγματος, ὅτι τὸ δακτυλίδιον ἐδόθη εἰς τὸν τέταρτον τῆς σειράς, καὶ ἐτίθη ἐπὶ τοῦ δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς τοῦ χειρός: Ἡ πρῆξις τὴν ὅποιαν θὰ κήμη εἰς τὸν νοῦν του ὁ ἀποκρινόμενος εἰς σὲ θὰ ἴηαι τότε ἡ ἐξῆς:

Ἀριθμὸς προσώπου πολλαπλασιασθεὶς ἐπὶ 2 =	3
Προσθήκη 3	= 11
Πολλαπλασιασθεὶς ἐπὶ 3	= 55
Προσθήκη 9 ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χεῖρός : :	= 64
Πολλαπλασιασθεὶς ἐπὶ 10	= 640
Προσθήκη τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ δακτύλου : :	= 642
Προσθήκη 2	= 644

Ἐκ τούτου ἀφαίρεσον 222

Καὶ προκύπτει ὁ ἀριθμὸς : 422

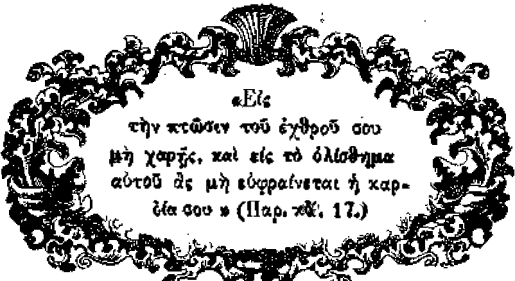
Ὅστις ἀπαγγελλόμενος ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ δίδει τὴν ἀπαιτουμένην ἀπάντησιν, ἴηται τὸν δεύτερον δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χεῖρός τοῦ τέταρτου κατὰ σειράν. Σημειωτέον ὅτι ὁ μεσαῖος ἀριθμὸς τοῦ ὑπολοίπου θὰ ἴηαι πάντοτε ἡ 2 ἢ 1; ὡν τὸ μὲν 2 περὶ τὴν ἀριστερὰν τὸ δὲ 1 τὴν δεξιᾶν χεῖρα.

Ὅταν ὅμως ὁ ἀριθμὸς τοῦ φέροντος τὸ δακτυλίδιον εἶναι ἀνώτερος τοῦ 9 τὸ ὑπόλοιπον θὰ ἔχη τέσσαρα ψηφία ἀντὶ τριῶν; τὰ δὲ δύο πρὸς δεξιὰ θὰ δεκνύουν τὸν ἀριθμὸν ἐκείνου.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Ἐθιμον ἀλλόκοτον. Μεταξὺ ἄλλων περιέργων συνηθειῶν τῆς Ἰνδίας εἶναι καὶ ἡ ἐξῆς: θεὶ μίαν φοράν 46 ἔτος τὰ μικρὰ κοράσια πετοῦν τὰς κούκλας των. Ἐνδευόμενα τὰ ζωηρότερα των φορέματα καὶ κρατοῦντα τὰς κούκλας εἰς τὰς ἀγκάλας των παρῶν διὰ μέσου ὄλων τῶν παζαριῶν καὶ πλατειῶν τῆς πόλεως; καὶ ἀφοῦ ἐξέλθουν εἰς τὴν ἐροχὴν ἀκολουθοῦν ὁδόν, ἡ ὅποια φέρε πρὸς ποταμὸν ἢ πρὸς λίμνην, συνήθως ὅμως πρὸς μεγάλην δεξαμενὴν; τὴν ὅποιαν

οὐκ αἶδον πλατύφυλλα δένδρα καὶ ἰνδοκάλαμοι. Ἡ δεξαμενὴ ἔχει ἀπ' ἑλίας τὰς πλευρὰς κλίμακα, τὰς βαθμίδας τῆς ὅποιας καταβαίνουν τρέχοντα τὰ γυμὰ ποδαρᾶκια τῶν κορασιῶν, ἐνῶ πολλοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες στέκουν ὀπισθεν καὶ παρατηροῦν. Τότε αἱ μικραὶ μητέρες ἐσπάζονται διὰ τελευταίαν φοράν τὰς κούκλας των, μὲ τὰς ὅποιας ἐπαιθῶν ὀλόκληρον ἔτος, καὶ χωρὶς νὰ διατάξουν ἢ νὰ παραπονεθοῦν τὰς ῥίπτουν μέσα εἰς τὰ βαθία ὕδατα τῆς δεξαμενῆς. Μετὰ ταῦτα ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀγοράσουν ἢ νὰ κατασκευάσουν νέας, ἐπειδὴ δὲ εἶναι πάνηναι ἢ πῆλιναι αἱ κούκλαι τῆς Ἰνδίας εἶναι κολλῶν ἐθῆναι καὶ εὐκόλοι νὰ κατασκευασθοῦν πιστεύομεν ὅμως ὅτι ἂν ἴησαν ὡς αἱ φρεαῖαι Εὐρωπαϊκαὶ κούκλαι, αἱ ὅποια ἀνοικοκλείουν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔχουν κόμην ἀληθινήν καὶ τὸσας ἄλλας χάριτας, τὰ κοράσια ἐκείνη δὲν θὰ τὰς ἐπέτουν χωρὶς πολλὰ δάκρυα καὶ παράπονα.

— Δημόσια αὐτοκτονία ἐν Κίνας. Ἐξ ὄλων τῶν ἀλλοκότων συνηθειῶν τῆς Κίνας ἡ πλέον ἀλλόκοτος εἶναι ἡ τῶν δημοσίων αὐτοκτονιῶν, αἱ ὅποιαὶ μὲχρις ἐσχάτων ἐγίνοντο ἀφορμὴ συμποσίων καὶ ἄλλων διασκεδάσεων, εἰς τὰς ὅποιας ἐλάμβανε μέρος ὅλος ὁ ἐκλεκτὸς κόσμος. Ἐάν ἐπρόκειτο λ, χ. νὰ αὐτοκτονήσῃ χῆρα — πρῆγμα τὸ ὅποιον πολλαῖς συμβαίνει ἐκεῖ, δότι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰς χήρας νὰ ὑπανδρευοῦνται πάλιν, — τότε ἡ γυνὴ συνοδευομένη ὑπὸ πλήθους φίλων καὶ γνωρίμων καὶ ἄλλων ἐκ τῶν συμπολιτῶν τῆς, ὀπῆγανεν ἐκ τῆς οἴκας τῆς μὲ μουσικὴν καὶ τραγούδια εἰς μίαν τῶν πλατειῶν τῆς πόλεως, ὅπου ἴητο ἐστημένον ἱκρίωμα, ἐπὶ τοῦ ὅπου ἴητο τράπεζα πλήρης φαγητῶν. Τούτων μετελθόντων ἡ γυνὴ μετὰ τῶν φίλων τῆς, μετὰ τὸ τέλος δὲ τῆς εὐχάτιας, λαμβάνουσα μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποιον ἔθετον ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸ ἐδόπευε, τὸ ἐστόλιζε μὲ περιδέραιον, καὶ ἀφοῦ ἐσκόριζε καλῶς ἀνοθεῖν μεταξὺ τοῦ πλήθους ἔθετε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὴν θηλειᾶν τοῦ σχορῆου, τὸ ὅποιον ἴητον ἀνηρημένον ἀνωθεν, ἐπῆδα ἀπὸ τοῦ ἱκρίωμα καὶ ἀπηγχονίζετο. Αἱ δημόσια αὐταὶ τελεταὶ εἶναι σπανιώτεραι τώρα παρὰ πρότερον, αἱ αὐτοκτονίαι ὅμως εἶναι ἐπίσης κοινὰ καὶ συχναὶ ὡς καὶ πάντοτε ἐν Κίνας.

— Ἐδο αγγέλιον. Ἐκάτος τῶν ἀγγλων στρατιωτῶν αἱ ὅποιοι ἐξοστράτευσαν κατὰ τοῦ Μαχδὴ ἑλαβον ὡς δῶρον παρὰ τῆς Βρατανικῆς ἐταιρίας ἐν ἀντίκτυπον τοῦ Ἐδαγγελίου καὶ 12 χρωματιζόμενα φυλλάδια παρὰ τῆς Φυλλαδικῆς.

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ποῖα μουσικὰ ὄργανα ἀναφέρονται ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Δανιὴλ;
- 2) Μὲ τί ἰσοδυναμεῖ ὁ κοδραντής; ὅστις ἀναφέρεται εἰς τὸ κατὰ Μάρκον Ἐδαγγέλιον;
- 3) Εἰς ποίαν φυλὴν καὶ οἰκογένειαν ἀνήκεν ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ;